

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/160/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114218324
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1114218324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štiffovej a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: P. L., Z.. XX.X.XXXX, B. XXX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., Záhradnícka 4836/51, Bratislava, IČO: 47 234 318, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody na zdraví, na odvolanie žalobcu a odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 8C/117/2014-435, zo dňa 24.2.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiadnej zo strán nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 77.841,60 eura v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokmi z omeškania: 5,05 % ročne zo sumy 62.428,50 eura od 10.6.2015 do 18.2.2016, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 20.441,40 eura od 10.6.2015 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol; a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania podľa miery úspechu vo výške 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 20.6.2014 sa žalobca proti žalovanému domáhal pôvodne zaplatenia 23.958,50 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody vo forme bolestného na tom skutkovom základe, že 23.11.2013 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vodič motorového vozidla X. E. neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a poveternostným podmienkam, pričom pri jazde narazil do stromov a žalobca ako spolujazdec utrpel pri dopravnej nehode mnohopočetné zranenia.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.) súd prvej inštancie na úvod skonštatoval, že uznesením č. k. 8C/117/2014-122, zo dňa 31.8.2015, rozhodol o pripustení zmeny žaloby v súlade s procesným návrhom žalobcu zo dňa 13.8.2015 (č. I. 97 spisu), ktorým žiadal rozšíriť žalobu o sumu 3.545 eur titulom bolestného spolu s úrokom z omeškania z uvedenej sumy vo výške 5,05 % ročne od 3.6.2015 do zaplatenia a o sumu 322.123,50 eura spolu s úrokom zo sumy 204.749 eur vo výške 5,05 % ročne od 3.6.2015 do zaplatenia, nakoľko nehoda zanechala na žalobcovi aj ďalšie následky na zdraví, ktoré vymedzil F.. B., X.., znalec v odvetví traumatológia v posudku č. 1/2015 zo dňa 28.1.2015, a F.. T., znalec v odvetví psychiatria a sexuológia v posudku č. 15/2015 zo dňa 20.3.2015. Súd prvej inštancie podotkol, že popri nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej ako „SSU“) žalobca rozšíril žalobu aj o nárok na mimoriadne zvýšenie SSU o 50 % a tento nárok odôvodnil tak, že sa jedná o prípad hodný mimoriadneho zreteľa, nakoľko v čase nehody mal len 18 rokov, nemal prakticky žiadne zdravotné problémy, plnohodnotne a aktívne prežíval svoj

život, avšak trvalé následky nehody výrazným spôsobom znížili kvalitu jeho života a spôsobili, že je po nehode obmedzený prakticky v každej oblasti prežívania života, a to po fyzickej aj psychickej stránke; pričom na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne bol uznaný invalidným s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 70 %; podľa Odborného posudku Sociálnej poisťovne o invalidite (č. I. 182 spisu) je miera poklesu vykonávať zárobkovú činnosť 80 %. Dodal, že titulom mimoriadneho zvýšenia SSU žalobca žiadal rozšíriť žalobu o sumu 117.374,50 eura, keďže žalovaný mu v lehote podľa § 11 ods. 6 písm. a) v spojení s § 7 zákona č. 437/2004 Z. z. poskytol preddavok vo výške 30.000 eur (dňa 26.5.2015).

3. Súd prvej inštancie poznamenal, že na pojednávaní dňa 3.5.2016 (č. I. 144 spisu) konanie zastavil v časti podľa procesného návrhu žalobcu zo dňa 26.4.2016 a rozhodol o trovách konania v príslušnej časti, pretože podaním zo dňa 26.4.2016 (č. I. 140 spisu) vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie 62.428,50 eura z dôvodu poskytnutia plnenia zo strany žalovaného vo výške 64.359 eur.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že uznesením č. k. 8C/117/2014-350, zo dňa 25.6.2019, na návrh žalovaného nariadil znalecké dokazovanie, pričom podaním zo dňa 20.1.2020 (č. I. 407 spisu) sa žalobca vyjadril k vyhotovenému znaleckému posudku tak, že so závermi znaleckej organizácie LEGE ARTIS sa nestotožňuje v časti nemožnosti obodovania položiek č. 230 a č. 298a, ale s poukazom na hospodárnosť a efektívnosť súdneho konania akceptuje všetky závery znalca a netrvá na ďalšom dokazovaní.

5. Vo vzťahu k skutkovému stavu súd prvej inštancie zistil, že 23.11.2013 došlo k dopravnej nehode, v dôsledku ktorej došlo u žalobcu ku škode na zdraví; žalobca bol spolujazdcom vo vozidle, ktoré narazilo do stromu. Z listu zo dňa 22.5.2014 (č. I. 27 a 303 spisu) ustálil, že žalovaný oznámil žalobcovi ukončenie šetrenia poistnej udalosti ku dňu 19.5.2014, pričom jej likvidácia bola uskutočnená na základe znaleckého posudku F. C. zo dňa 23.11.2013; žalovaný predmetným listom zároveň oznámil žalobcovi, že mu poukazuje poistné plnenie vo výške 22.878,50 eura, v ktorom zohľadnil 50 % spoluvinu žalobcu na škode, pričom spoluvinu odôvodňoval tým, že žalobca nebol pripútaný bezpečnostným pásom, ako aj tým, že sa viezol v motorovom vozidle vedenom vodičom pod vplyvom alkoholu. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že oznámením o poistnom plnení zo dňa 27.5.2015 (č. I. 120 spisu) žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 25.5.2015 ukončil šetrenie poistnej udalosti, na základe ktorého poukázal žalobcovi dňa 25.5.2015 preddavok vo výške 30.000 eur; listom zo dňa 18.2.2016 (č. I. 143 spisu) žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe ním uplatneného nároku na SSU oslovil znaleckú organizáciu G., ktorá vypracovala znalecký posudok č. 5/2016, podľa ktorého určila nárok žalobcu na SSU na 10.997,50 bodov, čo pri hodnote jedného bodu vo výške 17,16 eura predstavuje sumu 188.718 eur; po zohľadnení spoluúčasti žalobcu žalovaný ustálil nárok žalobcu na sumu 94.359 eur a žalobcovi poukázal sumu 64.359 eur (po odpočítaní preddavku vo výške 30.000 eur).

6. Z uznesenia ČVS: ORP-217/DI-ZV-2013, zo dňa 9.1.2014 (č. I. 75 spisu), súd prvej inštancie vyvodil, že v trestnom konaní proti obvinenému X. E. bol ustanovený znalec F. C., na účely určenia (o. i.), aké zranenia utrpel žalobca, ako aj ostatní, pri dopravnej nehode, zistenia dĺžky jeho práceneschopnosti a určenia bodového ohodnotenia poškodenia jeho zdravia. Zo znaleckého posudku tohto znalca č. 1/2014 (strana 44. znaleckého posudku) vyplynulo, že žalobca vedel, že vodič je pod vplyvom požitého alkoholu, čo vyplýva z výpovede žalobcu registrovanej vo vyšetrovacom spise; znalec ohodnotil bolestné žalobcu na 2.842 bodov pri hodnote jedného bodu 16,10 eura. Z prílohy k znaleckému posudku súd prvej inštancie uzavrel, že vodič mal 1,58 g/l alkoholu v krvi a bol prijatý ako šofér pod vplyvom alkoholu, spolujazdec X. po prijatí do nemocnice rovnako priznal konzumáciu alkoholu; žalobca bol po privezení do nemocnice zjavne pod vplyvom omamných látok, priznal konzumáciu alkoholu. Súd prvej inštancie pripomenul, že podľa záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 24.11.2013 (č. I. 79 spisu) F. X. (ďalší pasažier motorového vozidla) uviedol, že bol spolu so spolužiakmi na chate na dozvuchoch a počas večera popíjali alkoholické nápoje; ďalej uviedol, že so spolužiakmi, vrátane žalobcu išli spolu s X. E. na jeho motorovom vozidle z chaty. F. X. podotkol, že všetci boli pod vplyvom alkoholu a ako dôvod jazdy uviedol, že sa chceli ísť niekde povozit'; išli dosť rýchlo a všetci traja upozorňovali vodiča, aby nešiel tak rýchlo; počas jazdy dokonca žalobca z predného sedadla preliezol na zadné sedadlá, ešte chvíľu na vozidle jazdili a potom si už pamätal len silný náraz. Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa zápisnice o výsluchu poškodeného zo dňa 13.3.2014 (č. I. 80 spisu) žalobca uviedol, že bol s kamarátmi (za ktorého označil aj vodiča) na chate: „Popíjali sme spolu od obeda alkoholické nápoje. Pamätám si len toľko, že v neskorých večerných hodinách sme stáli pri aute X. E.. Potom sme do neho nasadli...Pamätám sa, že som si nezapal bezpečnostný pás....Boli sme všetci v podnapitom stave.

Pamätám sa už len toľko, že sme išli strašne rýchlo a kričali sme na X., aby išiel pomalšie. Ja som sa bál a preto som si počas jazdy presadol na zadné sedadlo do stredu medzi F. T. M..“

7. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že znalec F.. B. v znaleckom posudku č. 1/2015 (č. I. 102 spisu) ohodnotil bolestné žalobcu celkom 2.936 bodmi, SSU celkom 6.340 bodmi, pričom bodové hodnotenie SSU podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. zvýšil vzhľadom na obmedzenie poškodeného uplatniť sa vo veľmi mladom veku v živote a spoločnosti o 100 % na 12.680 bodov. Skonštatoval, že znalec F.. B. v znaleckom posudku ďalej uviedol, že úraz zo dňa 24.11.2013 zanechal na poškodenom rozsiahle následky, čo sa týka pohybových obmedzení, keď vzhľadom na závažnosť pohybového obmedzenia žalobcu možno konštatovať, že ovplyvňuje každú oblasť jeho existencie, nie je schopný bazálnej pohybovej aktivity, ktorá by zabezpečila jeho základné potreby na prežitie a je plne odkázaný na starostlivosť tretích osôb; pohybové obmedzenie znalec odhadol na 95 % redukciu predúrazovej pohybovej aktivity; celý rozsah obmedzenia aktivít bežného života v porovnaní s predúrazovým stavom znalec odhadol na 90 %, pričom zlepšenie stavu odhadol ako nepravdepodobný, a stav žalobcu znalec označil ako trvalý.

8. Súd prvej inštancie objasnil, že znalec F.. T. v znaleckom posudku zo dňa 20.3.2015 (č. I. 114 spisu) hodnotil SSU žalobcu v odbore svojej špecializácie - položku č. 255 obodoval 1.300 bodmi a položku č. 321a obodoval 800 bodmi; k položke č. 255 uviedol, že táto zahŕňa aj položku č. 254. Súd prvej inštancie podotkol, že znalec s odkazom na § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. zvýšil SSU na dvojnásobok, teda na 4.200 bodov konštatujúc, že nehoda zasiahla do života žalobcu zásadným spôsobom, a to nie len do jeho fyzickej integrity, ale aj do celistvosti jeho osobnosti, a to už v období dospievania, pričom nejde len o prechodný stav, ale o celoživotný zásah, ktorý poznačil a naďalej bude poznačovať nie len jeho osobnosť a charakter na celý život, ale aj život jeho rodiny.

9. Súd prvej inštancie z výpovede znalca F.. F. (č. I. 277 spisu) dňa 12.3.2019 zistil, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobcu na účely bolestného došlo v roku 2014, čo sa týka SSU tu došlo k ustáleniu zdravotného stavu v roku 2015. Pripomenul, že na doplňujúce otázky znalec uviedol, že existujú prípady, kedy položka č. 231 nie je obsiahnutá v položke č. 230, v prejednávanej veci však tomu tak nie je. K aplikácii ustanovenia § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. znalec uviedol, že ich znalecká organizácia pri posudzovaní navýšenia SSU hodnotí každú položku samostatne; pri priznaní konkrétneho navýšenia vychádzajú z ukazovateľov priemerného veku dožitia mužov a žien v slovenskej populácii, pričom 100 % rezervujú pre najnižšie vekové skupiny. Vypovedal, že v danom prípade z tohto hľadiska ich znalecká organizácia zvolila 75 % navýšenie pre položky č. 307, č. 304c, č. 318, č. 433a; v prípade položky č. 321a navrhol priznať navýšenie 100 % vo vzťahu k uplatneniu reprodukčnej ambície.

10. Súd prvej inštancie poznamenal, že znalec F.. B. vo svojej výpovedi dňa 12.3.2019 (č. I. 279 spisu) uviedol, že k ustáleniu zdravotného stavu na účely bolestného v prípade poranenia miechy sa čaká jeden rok - po tomto období je už regenerácia miechy menej pravdepodobná alebo nepravdepodobná. Znalec tvrdil, že u žalobcu bolo na mieste samostatne hodnotiť položky č. 230 a č. 231. K položke č. 298b (zúženie hrtnu) vypovedal, že správne mala byť hodnotená položka č. 298a; dôvodom hodnotenia tejto položky bolo dlhodobé zavedenie tracheostomickej kanily, po vybratí ktorej sa otvor priedušnice vždy hojí jazvou a jazva má tendenciu zužovať priesvit priedušnice. Navýšenie podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. považoval znalec za dôvodné v rozsahu 100 % v kontexte mladého veku žalobcu.

11. Súd prvej inštancie poukázal na to, že svedkyňa L. L., matka žalobcu, vo svojej výpovedi dňa 12.3.2019 (č. I. 281 spisu) uviedla, že po autohavárii sa aj jej aj synovi zmenil život k horšiemu; žalobca ostal depresívny, otec s ním nekomunikuje, všetko je len na nich a opatrovateľkách; syn stratil záujem o všetko. Podotkla, že keď ho chce niekde odviezť autom, musí niekoho zavolať, lebo sama s opatrovateľkou ho nedá ani do auta. Priateľka, ktorú mal pred nehodou sa s ním rozišla; nemá ani taký kontakt s ľuďmi, aký mal predtým. Tvrdila, že nielen synovi sa pokazil život, ale celej ich rodine.

12. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že znalecká organizácia forensic.sk vypracovala znalecký posudok č. 5/2016 (č. I. 149 spisu) na základe objednávky žalovaného a jej úlohou bolo vyjadriť sa k adekvátnosti bodového hodnotenia bolestného a SSU, určenými znalcami F.. B., X.. v posudku č. 1/2015 a F.. T. v posudku č. 15/2015. Poznamenal, že k obodovaniu bolestného znalcom F.. B. mala znalecká organizácia G..sk pripomienky k položke č. 230 krvácanie do miechy o počte bodov 340 - túto položku

podľa znaleckej organizácie z lekárskejších správ, menovite z MRI nálezu, nie je možné potvrdiť; ostatné položky bolestného znalecká organizácia považovala za preukázané; vo vzťahu k bolestnému uviedla, že toto bolo možné hodnotiť v roku 2014, zdravotný stav žalobcu na účely SSU označila za ustálený až v roku 2015, pričom SSU žalobcu ohodnotila celkovým počtom bodov 10.997,50.

13. Z výpovede žalobcu pred dožiadaným súdom dňa 10.2.2017 (č. I. 171 spisu) súd prvej inštancie ustálil, že bol so spolužiakmi na chate, kde sa požívali alkoholické nápoje; nastúpil do auta spolu s X. E.; vodič išiel veľmi rýchlo, pridával rýchlosť, všetci mali strach a hovorili mu, aby spomalil na čo vodič nereagoval. Vypovedal, že po upozornení vodiča si presadol dozadu, a potom si už nič nepamätá; po nehode sa mu zmenil život radikálne, nemôže sa ani otočiť na posteli, úkony bežného života nezvláda bez pomoci ďalšej osoby. Podotkol, že mal priateľku, ktorá ho opustila; chcel sa stať hasičom, čomu zodpovedal aj jeho fyzický stav - toto po nehode nie je možné; chcel mať deti, rodinu, normálny život. Vypovedal, že sa o neho starajú dve asistentky, ktoré mu zabezpečujú celodennú opateru, má pár kamarátov, s ktorými sa stretne tak raz za mesiac, v podstate k nemu chodia iba zdvorilostné návštevy; máva bolesti chrbta a krku, nedokáže absolvovať dlhé cesty autom pre uvedené bolesti, užíva antidepressíva a lieky na spanie. Uviedol, že chodil na viacero rehabilitácií, ale nevedia mu pomôcť, jeho ochrnutie je trvalé a nezvratné. Na otázku žalovaného, či vedel, že E. bezprostredne pred riadením vozidla požíval alkoholické nápoje žalobca uviedol, že vedel, že dotčný vypil nejaký pohár vína, avšak nepil súčasne s nimi; nespomínal si, či pil tvrdý alkohol. Na ďalšiu otázku žalovaného, prečo si sadol do motorového vozidla s človekom, ktorý požíval pred jazdou alkoholické nápoje, žalobca uviedol, že si myslel, že vypil len pohár vína, a že bude šoférovať v poriadku; vodič na neho pôsobil v poriadku, nepôsobil ako opitý; žalobca bol viac opitý ako vodič.

14. Súd prvej inštancie podčiarkol, že ním ustanovený znalec - znalecká organizácia LEGE ARTIS vypracovala znalecký posudok č. 39/2019; a s odkazom na výsledky MRI vyšetrenia dospela k záveru, že v danom prípade je správne hodnotiť položku č. 231 a nie položku č. 230, pričom tieto dve položky nie je možné hodnotiť súčasne, pretože poškodenie na zdraví je svojimi znakmi zahrnuté pod položkou č. 231 (§ 9 ods. 8 zákona č. 437/2004

Z. z.). K prítomnosti (neprítomnosti) položky č. 298a - zúženie hrtanu ľahkého stupňa u žalobcu znalecká organizácia poukázala na závery F. F. B. X.. v jeho posudku č. 1/2015, ktorý túto položku v bodovaní SSU zdôvodnil tým, že sa jedná o tracheálnu stenózu ako následok po tracheostómii; s tým, že uvedený znalec však nedoložil žiadne objektívne vyšetrenie, preto túto položku, a preto ju znalecká organizácia LEGE ARTIS navrhla nezahrnúť do trvalých následkov ako preukázanú. Navýšenie položiek č. 314, č. 316c, a č. 307 znalecká organizácia vyhodnotila ako správne, a tento názor v znaleckom posudku odborne zdôvodnila; a rovnako odborne zdôvodnila, prečo navýšenie položky č. 307 v sebe nezahrňuje navýšenie položiek č. 314 a č. 316c. Súd prvej inštancie ozrejmil, že vzhľadom na vek poškodeného v čase úrazu a závažný, pre jeho nasledujúci život rozhodujúci a nemenný, rozsah poškodenia navrhla znalecká organizácia všetky tieto tri položky (č. 307, č. 314, č. 316c) navýšiť o 100 %, a nie o 75 % ako to navrhla znalecká organizácia G..sk (posudok č. 5/2016), ktorá 75 % navýšenie zdôvodnila priemerným vekom dožitia muža v SR. Podľa znaleckej organizácie LEGE ARTIS nemá priemerná dĺžka dožitia vplyv na rozsah útrap, ťažkostí a obmedzení v spoločenskom živote poškodeného, ktorého závažné poškodenie vzniklo v 18. roku života a zásadným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského života.

15. Súd prvej inštancie zhrnul, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na náhradu škody na zdraví, spôsobenej prevádzkou motorového vozidla vo forme bolestného, SSU a mimoriadneho zvýšenia SSU, vrátane príslušenstva, pričom v konaní boli sporné najmä odborné a právne otázky, najmä či sa žalobca spolupodieľal na vzniku škody, aká je výška jedného bodu bolestného, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu na účely bolestného a SSU, a či bolo dôvodné bodovanie všetkých položiek bolestného a SSU.

16. Pokiaľ sa jedná o bodové ohodnotenie bolestného, súd prvej inštancie podotkol, že na určenie rozsahu poškodenia zdravia žalobcu boli vykonané viaceré znalecké posudky; pričom žalobca si pôvodne uplatnil bolestné v rozsahu 2.842 bodov podľa znaleckého posudku F. C., a žalobu neskôr rozšíril o nárok na bolestné do rozsahu 2.936 bodov na základe znaleckého posudku F. B. X.. Zdôraznil, že zo všetkých uplatnených obodovaných položiek bolestného žalovaný namietal jediná položku č. 230 v hodnote 340 bodov. K dôvodnosti bodovania položky č. 230 súd prvej inštancie poukázal na to, že viacerí znalci sa zhodli na tom, že uvedenú položku v danom prípade nie je dôvodné hodnotiť; osobitne posledný, v tomto súdnom konaní ustanovený znalec vo svojom znaleckom posudku uviedol,

že prítomnosť tejto položky lekárske nálezy ani MRI nepotvrdzujú. S ohľadom na toto zdôvodnenie súd prvej inštancie v uvedenej odbornej otázke v súlade s názorom znaleckej organizácie LEGE ARTIS a znaleckej organizácie forensic.sk uzavrel, že položku č. 230 nie je dôvodné u žalobcu hodnotiť. Na uvedenom základe súd prvej inštancie uznal ako dôvodné obodovanie bolestného v rozsahu 2.936 bodov - 340 bodov (za položku č. 230), t. j. 2.596 bodov.

17. Pokiaľ sa jedná o bodové ohodnotenie SSU, súd prvej inštancie pripomenul, že titulom SSU žalobca žiadal priznať odškodnenie v rozsahu bodov 13.680 podľa znaleckých posudkov F.. B., X.. a F.. T. s tým, že z uplatneného nároku na SSU žalovaný uznal ako dôvodný nárok na 10.772,50 bodov (žalovaný poskytol žalobcovi plnenie celkom za 10.997,50 bodu, avšak položky č. 432b o počte bodov 50, a č. 433a o počte bodov 175 plnil žalobcovi bez toho, aby boli položky na súde uplatnené). Súd prvej inštancie zhrnul, že rozdiel bodov, ktoré žalovaný v konaní neuznal potom predstavuje 2.907,50 bodov. Ozrejmil, že pri obodovaní SSU žalobcu sa znalci zhodli v určení základného bodového ohodnotenia všetkých položiek s výnimkou hodnotenia položky č. 298a, ktorú žalovaný neuznával v celom rozsahu a ohodnotenia položky č. 255, ktorú žalobca žiadal priznať v rozsahu 1.300 bodov, a žalovaný uznal v rozsahu 1.200 bodov. Súd prvej inštancie skonštatoval, že čo sa týka položky č. 298a, jedná sa o poškodenie - zúženie hrtanu ľahkého stupňa, ktorú znalec F.. B. X.. zahrnul do svojho znaleckého posudku; následne znalci organizácie forensic.sk a LEGE ARTIS uviedli, že uvedené poškodenie zo zdravotnej dokumentácie žalobcu nevyplýva. Na uvedenom základe súd prvej inštancie túto položku nevyhodnotil ako dôvodnú. Pokiaľ sa jedná o položku č. 255, znalecká organizácia forensic.sk navrhla obodovať ju s poukazom na § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. o 100 bodov menej ako F.. T., a to vzhľadom na vyšetrenie F.. A. v novembri 2013 a psychologické vyšetrenie F.. X.. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti objasnil, že podľa § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z., ak vznikli následky v orgáne alebo končatine, ktorých funkcia sa porušila predchádzajúcimi vrodenými alebo získanými zmenami zdravotného stavu, hodnotia sa len následky, ktoré vznikli v súvislosti s posudzovaným poškodením na zdraví, alebo ktoré viedli k podstatnému zhoršeniu predchádzajúcich zmien zdravotného stavu. Z lekárskeho správ, na ktoré poukazovala znalecká organizácia forensic.sk mal za nepochybné, že žalobca mal pred nehodou psychické problémy v dôsledku rozvodu jeho rodičov, avšak z tých istých lekárskeho správ vyplýva, že psychiatricky bol kvôli tomu vyšetřovaný a teda liečený v roku 2012, teda približne rok pred dopravnou nehodou. Poznamenal, že lekárske správy z psychiatrických vyšetření nenaznačujú, že žalobcom uvádzané problémy akokoľvek súvisia s jeho predchádzajúcimi problémami. Súd prvej inštancie zdôraznil, že prihliadol aj na to, že F.. T. je známou kapacitou vo svojom odbore (psychiatria a sexuológia) a žalobcu aj osobne vyšetřil, na rozdiel od znaleckej organizácie G..sk, ktorá žalobcu osobne nevyšetřila. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že je dôvodné položku č. 255 ohodnotiť v rozsahu 1.300 bodov.

17.1. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ostatné námietky žalovaného k bodovému ohodnoteniu SSU sa týkali navýšenia jednotlivých položiek podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. V tejto súvislosti podčiarkol, že možnosť zvýšenia niektorých alebo všetkých položiek SSU je odbornou otázkou, ku ktorej sa vyjadrovali odlišne viacerí znalci; žalovaný v tejto otázke odkazoval na znalecký posudok znaleckej organizácie forensic.sk, ktorej znalec F.. F. pred súdom vypovedal, že vychádzal z priemerného veku dožitia mužov v SR. Súd prvej inštancie však uvedenú argumentáciu znalca neakceptoval, a to najmä s prihliadnutím na vyjadrenia ostatných znalcov F.. T., F.. B. a znaleckej organizácie LEGE ARTIS, ktorí všetci považovali za dôvodné navýšenie všetkých položiek SSU o 100 %. Mal za to, že metodický postup znaleckej organizácie G..sk Q. nejaví ako súladný s ustanovením § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z.; postup aplikovaný uvedenou znaleckou organizáciou totiž nezohľadňuje, že poškodený žalobca bol v celom rozsahu vylúčený (alebo takmer vylúčený) z možnosti uplatniť sa napr. na pracovnom trhu, do ktorého sa mohol zapojiť plnohodnotne najskôr po dovŕšení 18 roku veku a podobne bol vylúčený aj z možnosti založiť si vlastnú rodinu, ktorej založenie sa taktiež predpokladá spravidla po 18 roku života. Vyslovil názor, že aplikácia označeného zákonného ustanovenia tak, ako to urobila znalecká organizácia G..sk pri položkách, kde navrhla navýšenie 75 %, by nemala byť iba výsledkom jednoduchého matematického výpočtu (na to sa nevyžadujú odborné lekárske vedomosti), ale mala by byť výsledkom komplexného zhodnotenia možností uplatniť sa v jednotlivých oblastiach spoločenského života. Čo sa týka navyšovania položiek č. 314 a č. 316, súd prvej inštancie sa priklonil k odborným argumentom prezentovaným znaleckou organizáciou LEGE ARTIS a teda k tomu, že porucha zdravia pod týmito položkami nie je obsiahnutá v položke č. 307 - keby tomu tak bolo, vôbec by totiž nebolo dôvodné tieto položky samostatne hodnotiť. Na uvedenom základe súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodné navýšenie všetkých položiek SSU o 100 % tak, ako to stanovili vo svojich

znaleckých posudkoch znalci F. T., F. B. a znalecká organizácia LEGE ARTIS, a ako odôvodnené bodové ohodnotenie SSU žalobcu tak stanovil 13.380 bodov.

18. K hodnote jedného bodu bolestného a jedného bodu SSU, ktorá bola medzi stranami sporná, súd prvej inštancie uviedol, že nárok na náhradu za bolesť vznikol v roku 2014 (kedy bol ustálený zdravotný stav žalobcu na účely posúdenia bolestného) a nárok na náhradu za SSU vznikol v roku 2015 (kedy bol ustálený zdravotný stav žalobcu na účely posúdenia SSU), na čom sa zhodli všetci znalci, okrem F. C., ktorý však vyhotovoval znalecký posudok na účely trestného konania v čase, keď ešte zdravotný stav žalobcu nebol ustálený. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že na účely bolestného je potrebné vychádzať z roku 2013, kedy došlo k dopravnej nehode, alebo z účinnosti Opatrení o ustanovení výšky náhrady za bolesť. Objasnil, že pri bolestnom sa totiž nehodnotí iba vytrpená bolesť pri samotnej dopravnej nehode, ale aj bolesť vytrpená pri následnom liečení alebo odstraňovaní následkov poškodenia zdravia, ako vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z. Dôvodil, že na účely určenia výšky náhrady za bolesť je preto potrebné zohľadniť aj celé liečenie žalobcu, tak ako to ustálili znalci. Na uvedenom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že pri určení bolestného je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že zdravotný stav žalobcu bol na účely bolestného ustálený v roku 2014, preto podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. je výška jedného bodu náhrady za bolesť 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom SR za kalendárny rok 2013, čo bolo 16,48 eura. Pokiaľ sa jedná o zdravotný stav žalobcu na účely SSU, ten bol ustálený v roku 2015, preto podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. je výška jedného bodu náhrady za bolesť 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom SR za kalendárny rok 2014, čo bolo 17,16 eura. Dôvodil, že výška bolestného žalobcu potom predstavuje 2.596 bodov x 16,48 eura, t. j. 42.782,08 eura a výška SSU predstavuje 13.380 bodov x 17,16 eura, t. j. 229.600,80 eura.

19. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že jednou zo zásadných námietok žalovaného voči uplatnenému nároku bola existencia spoluviny žalobcu na vzniku škody a to tým, že sám nebol pripútaný bezpečnostným pásom, vrazil sa v motorovom vozidle vedenom vodičom pod vplyvom alkoholu a presadal počas jazdy na zadné sedadlá vozidla. V tejto súvislosti súd prvej inštancie citujúc rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/9/2013, zo dňa 27.8.2014, ozrejmil, že východiskom § 441 Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že škoda nemusí byť iba výsledkom konania škodcu (viacerých škodcov), ale aj samotného poškodeného; preto je potrebné, aby v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou v občianskoprávných vzťahoch bola taká skutočnosť zohľadnená a poškodený buď pomerne alebo úplne niesol zodpovednosť za škodu vzniknutú na vlastnom majetku či zdraví; aj keď zákon hovorí o zavinení poškodeného, neznamená to, že zavinenie vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti je nevyhnutným predpokladom jeho spoluúčasti v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka; v občianskom súdnom konaní súd na spoluzavinenie poškodeného prihliada aj bez návrhu z úradnej povinnosti (obdobne R 27/1979); ak v priebehu súdneho konania vyšli najavo také skutkové okolnosti na strane poškodeného, ktoré boli príčinou, popr. jednou z príčin vzniku škody, nemožno vyvodit' plnú zodpovednosť škodcu práve pre chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi jeho konaním a škodou. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti ďalej uviedol, že akceptoval tvrdenia žalobcu o tom, že presadnutím si na zadné sedadlá pravdepodobne prispel k zníženiu následkov dopravnej nehody a rozsahu škody, ako aj to, že pás si nemohol pripnúť pre nedostatok času, pretože opak v konaní nebol preukázaný; avšak vyslovil názor, že už samotná skutočnosť, že nasadol do motorového vozidla k vodičovi, o ktorom vedel, že požíval alkoholické nápoje, zakladá spoluvinu žalobcu na vzniknutej škode v rozsahu 50 %.

19.1. Súd prvej inštancie mal za dôvodnú argumentáciu žalovaného, že žalobca mal jednoznačnú vedomosť o požití alkoholu zo strany vodiča; konštatujúc, že k odklonu v jeho tvrdeniach došlo až v čase, keď sa posudzovala otázka jeho spoluviny na škode. Podotkol, že ako kľúčové v tomto smere vyhodnotil výpovede, ktoré boli uskutočnené najmä v krátkom časovom slede po dopravnej nehode: a to v znaleckom posudku F. C., ktorý uviedol, že žalobca vedel, že vodič je pod vplyvom požitého alkoholu, čo vyplýva z výpovede žalobcu registrovanej vo vyšetrovacom spise; podľa zápisnice o výsluchu poškodeného zo dňa 13.3.2014 žalobca tvrdil: „Boli sme všetci v podnapitom stave.“; a pri výsluchu pred dožiadaným súdom, žalobca poznamenal, že vedel, že vodič vypil nejaký pohár vína. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca nastúpil do auta podnapitému vodičovi, a teda sám porušil prevenčnú povinnosť zakotvenú v ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka a pričinnil sa sám podstatným spôsobom k vzniku vlastnej škody, ako to predpokladá ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka. Objasnil, že mieru spoluzavinenia žalobcu na škode určil na 50 %, pretože k vzniku škody

sa pričínili dva najzákladnejšie faktory - jazda vodiča pod značným vplyvom alkoholu a nasadnutie do vozidla zo strany žalobcu k takémuto vodičovi; absenciou ktoréhokoľvek z uvedených faktorov by k škode žalobcu nedošlo.

20. Súd prvej inštancie pripomenul, že žalobca si v spore okrem bolestného a SSU uplatnil aj nárok na tzv. mimoriadne zvýšenie SSU podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. Ozrejmil, že vo vzťahu k tomuto nároku nebolo medzi stranami sporné, že žalobcovi vznikol nárok na mimoriadne zvýšenie SSU, ani rozsah tohto navýšenia - maximálna hranica 50 %, a to vzhľadom na to, že žalobca je invalidný s mierou poklesu vykonávať zárobkovú činnosť 80 % oproti zdravej fyzickej osobe a následky na jeho živote, na jeho spoločenskom alebo pracovnom uplatnení sú nenapraviteľné a natoľko závažné, že sa nemôže zaradiť do bežného života vôbec, jeho akčný rádius je obmedzený natoľko, že nemôže vykonávať ani najzákladnejšie úkony pri starostlivosti o seba, nemôže vykonávať žiadne pracovné úkony, ani sa zapojiť bežným spôsobom do spoločenského a rodinného života. Na uvedenom základe súd prvej inštancie uzavrel, že odôvodnená výška mimoriadneho zvýšenia SSU predstavuje 50 % z (13.380 bodov x 17,16 eura) = 229.600,80 eura / 2 = 114.800,40 eura; vychádzajúc pri výpočte z bodového ohodnotenia SSU, ktoré ustálil v tomto spore a zo skutočnosti, že žalobca sa spolupodieľal na škode v rozsahu 50 %.

21. Súd prvej inštancie vo vzťahu k výpočtu celkového nároku žalobcu uviedol, že odpočítal plnenia už poskytnuté žalovaným a zohľadnil spoluvinu žalobcu. Ustálil, že žalovaný poskytol žalobcovi titulom vzniknutej náhrady škody nasledovné platby: dňa 22.5.2014 bolestné na základe znaleckého posudku F. C., likvidované listom žalovaného zo dňa 20.5.2014 (č. I. 27 spisu) vo výške 22 878,50 eura; dňa 27.5.2015 preddavok, na základe oznámenia zo dňa 26.5.2015 (č. I. 120 spisu) vo výške 30.000 eur; dňa 18.2.2016 SSU, likvidované listom žalovaného zo dňa 18.2.2016 (č. I. 143 spisu) vo výške 64.359 eur.

21.1. Pripomenul, že nárok žalobcu na zaplatenie bolestného vyhodnotil ako dôvodný v rozsahu 2.596 bodov x 16,48 eura = 42.782,08 eura; odôvodnený nárok žalobcu na náhradu bolestného po zohľadnení jeho spoluúčasti na škode v rozsahu 50 % teda predstavuje 21.391,04 eura, a pretože žalovaný už poskytol žalobcovi titulom bolestného sumu 22.878,50 eura, bol uspokojený nárok žalobcu na bolestné v celom rozsahu. Súd prvej inštancie mal v tejto časti žalobu za nedôvodnú.

21.2. Pokiaľ sa jedná o nárok žalobcu na zaplatenie SSU, súd prvej inštancie ho vyhodnotil ako dôvodný v rozsahu 13.380 bodov x 17,16 eura = 229.600,80 eura; odôvodnený nárok žalobcu na náhradu SSU po zohľadnení jeho spoluúčasti na škode v rozsahu 50 % tak predstavuje 114.800,40 eura, a pretože žalovaný už poskytol žalobcovi titulom SSU sumu 94.359 eur, je nárok žalobcu na zaplatenie SSU dôvodný v časti 114.800,40 eura - 94.359 eur = 20.441,40 eura. Súd prvej inštancie vo zvyšku uplatneného nároku žalobcu na SSU žalobu ako nedôvodnú zamietol.

21.3. K nároku žalobcu na zaplatenie mimoriadneho zvýšenia SSU súd prvej inštancie podotkol, že tento vyhodnotil ako dôvodný v rozsahu 50 % z 13.380 bodov x 17,16 eura = 229.600,80 eura / 2 = 114.800,40 eura; odôvodnený nárok žalobcu na mimoriadne zvýšenie SSU po zohľadnení jeho spoluúčasti na škode v rozsahu 50 % teda predstavuje 57.400,20 eura, a pretože žalovaný tento nárok neplnil žalobcovi v žiadnom rozsahu, súd prvej inštancie tento nárok vyhodnotil ako dôvodný.

22. V nadväznosti na úroky z omeškania uplatnené žalobcom z nároku na zaplatenie bolestného a z nároku na zaplatenie SSU, a to od nasledujúceho dňa po doručení oznámenia o likvidácii poisťnej udalosti; súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca si nárok na náhradu škody u žalovaného uplatnil, a to ako čiastkové nároky: výzvou na zaplatenie zo dňa 31.3.2014 nárok na bolestné vo výške 46.837 eur (č. I. 76 spisu), likvidované listom žalovaného zo dňa 20.5.2014 (č. I. 27 spisu); výzvou na plnenie zo dňa 1.4.2015 (č. I. 111 spisu) nárok na doplatenie bolestného vo výške 3.545 eur; nárok na SSU vo výške 234.749 eur + návrh o uzavretí dohody o mimoriadnom zvýšení SSU, likvidované na základe oznámenia žalovaného zo dňa 26.5.2015 (č. I. 120 spisu) ako preddavok vo výške 30.000 eur a zvyšok SSU likvidovaný na základe listu žalovaného zo dňa 18.2.2016 (č. I. 143 spisu) vo výške 64.359 eur.

22.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z nároku na zaplatenie bolestného si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania až za obdobie, v ktorom bol celý jeho odôvodnený nárok zaplatený, a preto bol tento nárok žalobcu nedôvodný.

22.2. Súd prvej inštancie ozrejmil, že v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. bol žalovaný povinný odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti, v danom prípade odo dňa, ako si žalobca u žalovaného uplatnil jednotlivé čiastkové nároky, bezodkladne začať šetrenie na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie, a do troch mesiacov od tohto dňa mu buď poskytnúť poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie SSU mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný síce poskytol žalobcovi v lehote 3 mesiacov od uplatnenia nároku oznámenie o poistnom plnení zo dňa 27.5.2015, avšak toto oznámenie nemožno považovať za adekvátne a súladné s ustanovením § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. z dôvodu, že uvedené oznámenie je nezrozumiteľné, pretože oznamuje žalobcovi ukončenie šetrenia poistnej udalosti ku dňu 25.5.2015 (prvý odsek), avšak bez vymedzenia rozsahu ukončenia šetrenia a súčasne oznamuje žalobcovi potrebu doplnenia podkladov na ďalšie šetrenie. Podotkol, že žalobca si nárok uplatnil podaním, ku ktorému podľa obsahu boli pripojené dva znalecké posudky, nešpecifikované lekárske správy a iné listiny, pričom v oznámení žalovaného zo dňa 27.5.2015 úplne absentuje špecifikácia, ktoré konkrétne uplatnené položky alebo nároky žalobcu nepovažuje žalovaný za preukázané, a potrebuje ich ďalej prešetrovať, pričom ani toto oznámenie netvrdí, že považuje za nepreukázané všetky uplatnené položky. Na uvedenom základe dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný si nespĺnil oznamovaciu povinnosť, tak ako to predpokladá § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z.; a keďže podľa vlastných tvrdení v oznámení zo dňa 27.5.2015 skončil šetrenie poistnej udalosti (v časti nároku na SSU) dňa 25.5.2015, vznikla mu podľa § 11 ods. 8 zákona

č. 381/2001 Z. z. povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z nároku na zaplatenie SSU, a to v rozsahu, v ktorom žalobcovi neposkytol plnenie v lehote podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., teda v lehote 15 dní od ukončenia šetrenia poistnej udalosti, čo bolo v prejednávanej veci do 9.6.2015. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v tejto lehote poskytol žalovaný žalobcovi iba plnenie v rozsahu 30.000 eur (preddavok), preto sa zo zvyškom nároku na zaplatenie SSU (84.800,40 eura) dostal nasledujúcim dňom (od 10.6.2015) do omeškania; a žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania z oneskorene zaplateného nároku na SSU vo výške 84.800,40 eura (114.800,40 eura - 30.000 eur preddavok) od prvého dňa omeškania (10.6.2015) do zaplatenia; zohľadňujúc, že žalovaný zaplatil žalobcovi titulom SSU dňa 18.2.2016 sumu 64.359 eur (ktorá pokrývala žalované nároky v rozsahu 62.428,50 eura). Súd prvej inštancie dodal, že výšku úroku z omeškania určil podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. na sumu 5,05 % ročne; vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania z nároku na zaplatenie SSU (za obdobie od 3.6.2015 do 9.6.2015 a zo sumy, ktorú súd nevyhodnotil ako dôvodne uplatnenú) súd žalobu zamietol.

23. Na vyššie uvedenom základe tak súd prvej inštancie rozhodol za použitia § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 5 ods. 2, ods. 5, § 8 ods. 4, § 10 ods. 4, ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z., § 415, § 441 Občianskeho zákonníka, § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8, ods. 9, zákona č. 381/2001 Z. z.,

§ 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, ods. 2, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR

č. 87/1995 Z. z. tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 77.841,60 eura v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 62.428,50 eura od 10.6.2015 do 18.2.2016, vo výške 5,05 % ročne zo sumy 20.441,40 eura od 10.6.2015 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. s tým, že je síce nepochybné, že žalobca bol v konaní úspešný iba čiastočne, avšak neúspech žalobcu v konaní závisel v časti od znaleckých posudkov a v časti od úvahy súdu; a preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keď uplatnené nároky na náhradu škody vo forme bolestného, SSU a mimoriadneho zvýšenia SSU vyhodnotil čo do existencie (základu) ako dôvodné v celom rozsahu a neúspech žalobcu sa týkal iba konečnej výšky uplatnených nárokov, závisiacej od znaleckých posudkov a úvahy súdu.

24. Proti vyhovujúcej časti rozsudku (výrok I.) a proti výroku o trovách konania (výrok III.), podal žalovaný odvolanie, a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Dal do pozornosti, že v súvislosti s otázkou hodnotenia položky č. 255 - Vážne duševné poruchy, predložil súdu prvej inštancie znalecký posudok znaleckej organizácie G..sk č. 5/2016, ktorý bol okrem iného vypracovaný aj znalcom z odboru Psychiatria a Sexuológia, a ktorý

v predmetnej položke oproti znaleckému posudku F. D. T., X.. stanovil rozsah bodového ohodnotenia na 1.200 bodov so 70 % navýšením bodového ohodnotenia; avšak súd prvej inštancie žalobcovi priznal bodové ohodnotenie v rozsahu 1.300 bodov, ako aj navýšenie bodového hodnotenia v ďalších položkách v rozsahu 100 %. Žalovaný argumentoval, že z ním predloženého znaleckého posudku pritom vyplýva, že znalec z oboru Psychiatria a Sexuológia pri stanovovaní bodového hodnotenia predmetnej položky vychádzal aj zo skutočností zistených z psychologických vyšetrení F. A. z novembra 2013 a F. X. zo dňa 7.8.2014, z ktorých vyplynuli psychické problémy žalobcu už pred vznikom dopravnej nehody, a na ktoré bolo podľa ustanovenia § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. potrebné pri stanovovaní bodového ohodnotenia v danej časti položky prihliadnuť. Bol názoru, že predložením znaleckého posudku znaleckej organizácie forensic.sk č. 5/2016 tak minimálne došlo k relevantnému spochybneniu záverov

F. D. T., X.. v žalobcom predloženom znaleckom posudku č. 15/2015, na základe čoho bolo na strane žalobcu, aby následne preukázal dôvodnosť ním uplatňovaných nárokov predložením ďalších relevantných dôkazov. Žalovaný dôvodil, že s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 52/2010, zo dňa 24.6.2010, by sa malo uplatňovať pravidlo, že ak jedna strana v dôsledku predloženia protidôkazu úspešne vyvráti alebo spochybní tvrdenie protistrany, nemôže súd považovať takéto tvrdenie vo svojom rozhodnutí za dokázané. Žalovaný súdu prvej inštancie vyčítal, že nie je zrejmé na základe čoho mal za to, že by lekárske správy z vyšetrení F. A. T. F. X. nemali preukazovať prítomnosť už predošlých psychických problémov na strane žalobcu, ktoré mali vplyv na jeho psychický stav aj po vzniku dopravnej nehody. Vyjadril presvedčenie, že v danom prípade sa jedná o otázky odborného charakteru, na posúdenie ktorých sa vyžaduje odborné posúdenie zo strany znalcov, a v prípade, ak boli závery F. D. T., X.. spochybnené predložením znaleckého posudku znaleckej organizácie forensic.sk č. 5/2016, bolo potrebné, aby žalobca preukázal svoje nároky napr. navrhnutím kontrolného znaleckého posudku, čo však neurobil. Pokiaľ sa jedná o argumentáciu súdu prvej inštancie, že F. T. je známou kapacitou vo svojom odbore, žalovaný namietal, že ním predložený znalecký posudok bol taktiež vypracovaný znalcom a odborníkom v odbore Psychiatria a Sexuológia F. Q. A., ktorý je zapísaný v zozname znalcov a tlmočníkov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR. V prípade položky č. 255 žalovaný nesúhlasil s navýšením uvedenej položky o 100 % (oproti navýšeniu 70 % v posudku G..sk), a to len na základe žalobcom predloženého znaleckého posudku F. D. T.O., X.. Žalovaný dodal, že otázka posúdenia položky č. 255 nebola predmetom následného kontrolného znaleckého dokazovania realizovaného zo strany znaleckej organizácie LEGE ARTIS. Žalovaný sa nestotožnil ani s tým, ako súd prvej inštancie stanovil navýšenie bodového ohodnotenia SSU podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. o 100 %. Žalovaný mal za správne závery znaleckej organizácie G..sk prezentované v znaleckom posudku č. 5/2016 o navýšení v rozsahu 75 %, a to aj vzhľadom na vek žalobcu (okrem položiek č. 255, č. 321a, č. 432b, č. 314 a č. 316). Podotkol, že vzhľadom na to, že od stanovenia bodového ohodnotenia SSU v jeho základe záviselo aj stanovenie hodnoty mimoriadneho zvýšenia SSU, s prihliadnutím na vyššie uvedené námietky k základu SSU, nesúhlasí ani so stanovením výslednej hodnoty mimoriadneho zvýšenia SSU súdom prvej inštancie.

25. Žalovaný súdu prvej inštancie vyčítal nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na úrok z omeškania. Vyjadril presvedčenie, že zákonodarca jasne podmienil možnosť uplatňovania si úrokov z omeškania v prípade dotknutých nárokov nesplnením povinností ustanovených poisťovateľovi v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. s tým, že v prípade, ak dôjde k splneniu týchto povinností zo strany poisťovateľa, nedôjde k naplneniu hypotézy § 11 ods. 8 uvedeného zákona, a teda nedôjde ani k naplneniu podmienok pre priznanie úrokov z omeškania vo veciach nárokov z povinného zmluvného poistenia. Podporne argumentujúc odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 145/2017, dôvodil, že zákonodarca v § 11 ods. 8 predmetného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník); je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Uzavrel, že žalobcovi v čase stanovenom v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. poskytol preddavkové plnenie v rozsahu 30.000 eur s uvedením dokladov, ktoré je potrebné predložiť na likvidáciu uvedenej poistnej udalosti, ako aj oznámil poskytnutie doplatku poistného plnenia listom zo dňa 18.2.2016; čím si riadne splnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., a preto žalobcovi nevznikol nárok na úhradu úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z.

26. Pokiaľ sa jedná o náhradu trov konania žalovaný namietal, že z napadnutého rozsudku vyplynulo, že aj bez zohľadnenia otázky čiastočného neúspechu žalobcu v rámci znaleckého posudzovania ním

uplatňovaných nárokov na náhradu SSU a mimoriadneho zvýšenia SSU súdom, mal žalobca 50 % neúspech, a to s prihliadnutím na jeho spoluzavinenie na vzniku škody a to tak v prípade bolestného (tu nebol žalobca úspešný v celom rozsahu), ako aj pri náhrade SSU v základe a navýšení SSU. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že už z listu „Oznámenie o poistnom plnení k PU 9521160334“ zo dňa 20.5.2014, mal žalobca vedomosť o tom, že s prihliadnutím na § 441 Občianskeho zákonníka bola na predmetný prípad aplikovaná spoluvina na vzniku škody na zdraví žalobcu v rozsahu 50 %. Poznamenal, že dôvodnosť zníženia plnenia o 50 % za spoluvinu poškodeného na vzniku škody na zdraví v dôsledku správania, ktoré bolo totožné so správaním žalobcu, vyplýva z judikatúry všeobecných súdov ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 15Cdo/895/2008, zo dňa 17.12.2009, a rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2451/2007, zo dňa 30.9.2009. Žalovaný s poukazom na komentár k § 255 C. s. p. uviedol, že nemožno opomenúť fakt, že strany zámerne výšku sporu nadhodnotia, aby napr. odmena advokáta bola čo najvyššia a pod.; najmä s ohľadom na zastúpenie strany advokátom, ktorý má poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci, a napriek tomu, že bol žalobca v základe sporu úspešný, súdna prax sa v takom prípade prikláňa k riešeniu, že takýto výkon práva by nemal žalobcu chrániť; a náhrada trov konania sa nepriznáva nikomu alebo sa postupuje podľa zásady úspechu. Žalovaný bol názoru, že v spore sú dôvody, pre ktoré nemala byť priznaná náhrada trov konania ani jednej zo strán.

27. Proti zamietajúcej časti rozsudku (výrok II.) podal žalobca odvolanie, a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že krátenie uplatnenej náhrady škody na zdraví v rozsahu 50 % titulom spoluviny považuje za neprímerane prísne vzhľadom na všetky skutočnosti. Dôvodil, že podľa praxe slovenských súdov je stanovenie rozsahu spoluviny poškodeného za nasadenie do vozidla s vodičom pod vplyvom alkoholu podstatne nižšie, keď napr. Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 23Co/266/2017, zo dňa 23.7.2018, žalobu zamietol v rozsahu 25 % požadovanej sumy (v súlade s § 441 Občianskeho zákonníka), titulom spoluzavinenia škody samotnou žalobkyňou. Žalobca podporne argumentoval aj poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 11C/345/2007, rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 8C/104/2012, ako aj Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 11C/176/2002. Podčiarkol, že Najvyšší súd SSR vo svojej správe zo dňa 3.11.1983, sp. zn. Cpj 10/83, uverejnenej v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 3/1984 konštatoval, že: „Ak však je zavinený protiprávny úkon poškodeného len jednou z príčin škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky určitého dopravného prostriedku, a ak bolo treba hľadať ďalšiu príčinu na strane prevádzateľa, potom znáša poškodený škodu len pomerne a sčasti za ňu zodpovedá prevádzateľ; vo veci sp. zn. 10C 243/82 Okresného súdu v Lučenci bola spoluvina poškodeného ustálená 10 % a tú videl súd v tom, že poškodený ako spolujazdec nastúpil do motorového vozidla, ktoré viedla osoba pod vplyvom alkoholu, o čom poškodený vedel.“ Žalobca dal do pozornosti, že spolu s ďalšími spolujazdcami opakovane vyzýval vodiča, aby prestal jazdiť bezohľadne a zastavil vozidlo, aby mohli vystúpiť; vodič vozidla však na tieto výzvy vôbec nereagoval a pokračoval v nebezpečnej jazde, ktorá vyústila v dopravnú nehodu. Domnieval sa, že rozhodujúcou príčinou vzniku škody teda bolo nezodpovedné konanie vodiča vozidla, a z tohto dôvodu polovičný rozsah spoluzavinenia (žalobcu) je neadekvátny a contra legem. Zdôraznil, že práve vodič konal v rozpore so zákonom, pričom on sa snažil svojim konaním zamedziť negatívnemu následku.

28. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného podľa obsahu žiadal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdiť. Dal do pozornosti, že žalovaný v odvolaní opomenul, že v spore nebol predložený iba znalecký posudok spoločnosti G..sk, ale v súdnom spise je aj znalecký posudok F. F. B., X.. zo dňa 28.1.2015, znalecký posudok F. D. T., X.. zo dňa 20.5.2015, ako aj znalecký posudok LEGE ARTIS zo dňa 25.6.2019. Dôvodil, že ani F. D. T., X., ani F. F. B., X. vo svojich znaleckých posudkoch nepristúpili k aplikácii § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. pri hodnotení psychických následkov. Mal za to, že žalovaný navyše nepreukázal dôvodnosť aplikácie sporného ustanovenia, keďže medzi posudzovanými psychickými problémami a návštevou psychológa pred vznikom škodovej udalosti nie je zrejma žiadna príčinná súvislosť. Oponoval, že postup organizácie forensic.sk, na ktorej znalecký posudok sa žalovaný odvolával pri zvýšení bodového ohodnotenia SSU (vychádzali z priemerného veku dožitia) konfrontujú postupy zvolené vo všetkých troch ostatných vypracovaných znaleckých posudkoch, v ktorých sa bodovanie navýšilo plošne o 100 %. Podčiarkol, že znalecká organizácia LEGE ARTIS vo svojom znaleckom posudku výslovne uzavrela, že: „Podľa nášho názoru nemá priemerná dĺžka dožitia vplyv na rozsah útrap, ťažkostí a obmedzení v spoločenskom

živote poškodeného, ktorého závažné poškodenie vzniklo v 18tom roku života a zásadným, závažným spôsobom zasiahlo do jeho spoločenského života.“ Žalobca vyjadril presvedčenie, že odborné závery organizácie G.sk, na ktoré poukazoval v odvolaní žalovaný boli ďalším znaleckým dokazovaním prekonané. Citujúc rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžd/4/2014, R 102/2015, zo dňa 18.2.2014, uviedol, že „Ak účastník chcel spochybníť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také procesné relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili.“ Dodal, že v odvolaní žalovaného však absentuje taká kritika ostatných troch znaleckých posudkov, ktorú by bolo možné označiť za spochybňujúcu závery znaleckého dokazovania. Mal za neakceptovateľný prístup žalovaného, že ak predloží znalecký posudok, tak sa relevantne spochybnila legitimita nárokov žalobcu, aj keď ďalšie tri posudky preukazujú presný opak.

29. Pokiaľ sa jedná o úroky z omeškania žalobca poznamenal, že tieto plnia preventívnu, represívnu a satisfakčnú funkciu, pričom nemožno hovoriť o naplnení funkcií úrokov z omeškania, pokiaľ pre úplné vylúčenie ich hradenia poisťovniam postačuje uviesť dôvody neplnenia v lehote, a to bez ohľadu na ich kvalitu či opodstatnenosť nároku. Dôvodil, že akceptáciou záverov žalovaného by bol v súvislosti s plnením poškodeným nastolený taký stav, že žalovaný, v značnej personálnej aj finančnej presile, by sa svojej povinnosti plniť oprávnený nárok mohol vyhnúť prostredníctvom vágnej odpovede poškodeným bez hrozby sankcionovateľnosti tohto konania. Žalobca dodal, že ak odvolací súd predsa len dospeje k záveru, že § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. sankcionuje len nesplnenie nepeňažnej povinnosti zo strany žalovaného, neexistuje racionálny predpoklad pre konštatovanie, v zmysle ktorého sa nebude sankcionovať ani omeškание s peňažným plnením podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z.; v tejto súvislosti podporne argumentoval odkazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/193/2015, zo dňa 27.4.2017, a nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2149/17, zo dňa 10.12.2019. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že pokiaľ sa odvolací súd neprikloní k eurokonformnému výkladu zákona č. 381/2001 Z. z. navrhuje, aby súd prerušil konanie podľa § 162 ods. 1 písm. c) C. s. p. a položil Súdnemu dvoru EÚ nasledovné prejudiciálne otázky: 1) Majú sa motorové smernice vykladať tak, že bránia takej vnútroštátnej úprave, podľa ktorej poškodený nemá právo na úrok z omeškania za neoprávnené nevyplatenie odškodnenia v zákonnej lehote z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla? 2) Majú sa motorové smernice vykladať tak, že bránia takej vnútroštátnej úprave, podľa ktorej nemôže vnútroštátny súd spolu s odškodnením, ktoré poškodenému nebolo dobrovoľne v zákonnej lehote vyplatené z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, priznať aj úroky z omeškania, ak si poisťovňa splnila formálnu povinnosť informovať poškodeného o výsledku poistného šetrenia?

30. K námietkam žalovaného ohľadom trov konania žalobca oponoval odkazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/198/2018, zo dňa 18.9.2018, v zmysle ktorého odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje; žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesné úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku, ak súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu; nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku. Žalobca podotkol, že identický právny názor bol vyjadrený aj v rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017, zo dňa 13.12.2017, uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/161/2018, zo dňa 28.3.2019, rozhodnutí Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/302/2018, zo dňa 31.1.2019, a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/116/2018, zo dňa 30.1.2019. V nadväznosti na tvrdenia žalovaného ohľadne súvislosti spoluviny žalobcu na vzniku škody a trov konania; žalobca skonštatoval, že súdna prax nešpecifikuje, na základe akých skutočností sa má stanoviť spoluvina a jej rozsah, pričom § 441 Občianskeho zákonníka patrí k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t. j. k normám, ktoré prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu zo širokého, vopred nevymedzeného okruhu okolností; a súd musí pri úvahe o pomernom rozdelení škody medzi poškodeným a škodcom zvažovať všetky skutočnosti, príčiny a závažnosti konkrétneho prípadu, t. j. súd musí spoluvinu určiť na základe svojej úvahy. Na tomto základe bol žalobca názoru, že určenie rozsahu spoluviny je výsledkom voľnej úvahy súdy, a preto sa má postupovať podľa vyššie špecifikovanej ustálenej súdnej praxe pri rozhodovaní o nárokoch na trovy konania. Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou žalovaného, že on mal mať dostatočnú vedomosť o svojej spoluvine; a to s poukazom na skutočnosť, že spoluvina bola v tomto konaní sporná a bola predmetom dokazovania; a to, že nebol v časti uplatneného nároku týkajúcej sa spoluviny úspešný sa vyvodí aj vo výške trov konania, kde sa hodnota tarify vypočíta nie zo žalovanej

sumy, ale iba zo sumy v ktorej úspech mal. Žalobca oponoval, že pokiaľ by sa akceptovala argumentácia žalovaného, on by znášal čiastočný neúspech pri trovách konania dvakrát, najprv pri pomere úspechu a následne pri tarifnej hodnote; a to by bolo nespravodlivé, keďže bol čo do základu úspešný a žalovaný bezdôvodne neposkytol legitímne plnenie.

31. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdiť. Podotkol, že žalobca sa v rámci odvolania domáha vyhovenia žalobe v celom rozsahu, teda napr. aj v položkách č. 230 a č. 298a, pričom však nijakým spôsobom neodôvodnil, v čom mala byť napadnutá zamietajúca časť rozsudku súdu prvej inštancie nesprávna. V súvislosti s námietkami žalobcu k stanoveniu 50 % spoluviny na vzniku škody žalovaný zdôraznil, že to bol žalobca, ktorý vedome nastúpil do motorového vozidla k jeho spolužiakovi - vodičovi X. E., s ktorým po celý osudný deň popíjal alkoholické nápoje. Opätovne poukázal na výsluch žalobcu realizovaný na Okresnom súde Žiar nad Hronom dňa 10.2.2017, ako aj na predošlé vyjadrenia žalobcu v Kováčovej dňa 13.3.2014 pred príslušníkmi orgánov činných v trestnom konaní; kde žalobca k osudnej noci výslovne uviedol, že v tom čase bol na dozvukoch so spolužiakmi na chate, kde sa požívali alkoholické nápoje; počas večera odišlo viacero spolužiakov na nejakú diskotéku z tej chaty; a oni, čo zostali na chate sa rozhodli, že idú za spolužiakmi, ktorí už odišli, avšak boli poslední a nemali žiadneho šoféra, ktorý nepožíval alkoholické nápoje. Žalovaný pripomenul, že žalobca v rámci výsluchu tvrdil aj to, že považoval vodiča motorového vozidla pána E. za „čudáka“ a „svojskú povahu“, s ktorým sa chcel iba málokto kamarátiť. Žalovaný ďalej argumentoval, že skutočnosť o opitosti samotného vodiča v rozhodnom čase musela byť účastníkom zrejma aj s prihliadnutím na namerané hodnoty alkoholu v krvi vodiča po dopravnej nehode, kedy v rámci dychovej skúšky bolo zistené množstvo 0,81 mg/l alkoholu v dychu (1,69 ‰), resp. 0,82 mg/l alkoholu v dychu (1,71 ‰). Žalovaný podčiarkol, že žalobca sa navyše rozhodol jazdu realizovať s vodičom v neskorých nočných hodinách, za zníženej viditeľnosti a na mokrej ceste, pričom k dopravnej nehode došlo vo vysokej rýchlosti v mierne ľavotočivej zákrute. Dôvodil, že ak by žalobca v osudný večer nenastúpil do motorového vozidla s vodičom, o ktorom vedel, že požíval alkoholické nápoje spolu s ostatnými spolužiakmi už od obeda, nebol by ani účastníkom predmetnej dopravnej nehody; a teda žalobca už samotným nastúpením do vozidla nijakým spôsobom neodvracal nebezpečenstvo mu hroziace, ale naopak, svojim nezodpovedným konaním sa spolupodieľal na vzniku škody na jeho zdraví. Žalovaný dal do pozornosti, že podstúpenie predmetnej jazdy navyše nebolo ani nevyhnutné (z pohľadu záchrany života alebo pod.), nakoľko sa jednalo o jazdu na diskotéku. Čo sa týka otázky presadenia a nepripútania sa žalobcu v čase dopravnej nehody, žalovaný nesúhlasil so závermi žalobcu, že by uvedeným konaním mal znížiť riziko vzniku škody.

32. Žalovaný podotkol, že žalobca sa neriadil povinnosťami v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., naopak v stave opitosti podstúpil riskantný manéver na zadné stredné sedadlo, čo malo následne vplyv aj na závažné poranenia žalobcu v oblasti miechy. V tejto súvislosti poukázal na závery znaleckého posudku F. X. C. č. 1/2014, v zmysle ktorého „najpravdepodobnejší mechanizmus poranenia tohto ťažko poraneného poškodeného spočíva v tom, že jeho telo po prudkom náraze motorového vozidla do stromov bolo vymrštené smerom dopredu“, pričom „presunu mršteného tela poškodeného dopredu len minimálne bránili operadlá predných sedadiel.“ Žalovaný dodal, že zranenia samotného vodiča vozidla boli v porovnaní so zraneniami žalobcu miernejšie a teda nebolo preukázané, že by žalobca v prípade zotrvania na pôvodnom mieste spolujazdca za pripútania utrpel oveľa závažnejšie poranenia, ako tie, ktoré utrpel v dôsledku jeho presunu na zadné sedadlo a následného nepripútania. Na uvedenom základe mal žalovaný za dôvodné stanovenie spoluviny žalobcu na vzniku škody a jej rozsahu až vo výške 50 %; citujúc z rozsudku Najvyššieho súdu ČR v rozsudku sp. zn. 25Cdo/2451/2007, zo dňa 30.9.2009, že riziko dopravnej nehody pri riadení vozidla podnapitou osobou pri zhoršenej zjazdnosti je natoľko vysoké, že prístup spolujazdca, ktorý sa rozhodol za takých podmienok jazdu absolvovať, nemožno hodnotiť inak než ako krajne riskantné; poškodený tým, že vedome podstúpil jazdu vozidlom, ktoré riadila osoba, o ktorej vedel, že jej vodičské schopnosti sú ovplyvnené požitím alkoholu, podstatne prispel k vzniku škodlivého následku, preto podiel poškodeného na vzniknutej škode je vyšší než iba 20 % a limitne sa môže blížiť až k jednej polovici. Žalovaný podporne argumentoval aj odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/895/2008, zo dňa 17.12.2009; sp. zn. 25Cdo/3171/2013, zo dňa 29.1.2014; a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/9/2013, zo dňa 27.8.2014.

33. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na svojom odvolaní. Zopakoval, že psychologické vyšetrenia F. A. z novembra 2013 a F. X. zo dňa 7.8.2014 preukazujú psychické problémy žalobcu už pred vznikom

dopravnej nehody. Opätovne oponoval tým, že predložením znaleckého posudku z jeho strany došlo k relevantnému spochybneniu záverov F. D. T., X.. Zdôraznil, že otázka posúdenia položky č. 255 nebola predmetom následného kontrolného znaleckého dokazovania znaleckej organizácie LEGE ARTIS; a preto považuje závery súdu prvej inštancie k otázke stanovenia bodového ohodnotenia v položke č. 255 za nesprávne. Naďalej zastával názor, že pri stanovovaní mimoriadneho zvýšenia SSU mal súd prvej inštancie vychádzať zo základu SSU, ktorý bol stanovený v rámci likvidácie predmetnej poisťovnej udalosti, teda zo základu stanoveného vo výške 47.179,25 eura. K úrokom z omeškania dôvodil, že zákonodarca v rámci vnútroštátnej úpravy jednoznačne stanovil podmienky pre priznanie úrokov z omeškania vo vzťahu k poisťovateľovi v rámci zákona č. 381/2001 Z. z.; podporne argumentujúc poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017, zo dňa 22.11.2018.

34. Žalovaný sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že je nevyhnutné predkladať Súdnemu dvoru EÚ žalobcom uvedené otázky (prvá otázka pritom nezohľadňuje skutkový stav tohto prípadu), nakoľko aj v prípade tzv. eurokonformného výkladu smerníc Európskej únie platí, že požiadavka jednotného eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súlade so smernicou nesmie ísť tak ďaleko, aby smernica sama a nezávisle od vnútroštátneho vykonávacieho predpisu ukladala povinnosti fyzickým alebo právnickým osobám; povinnosť eurokonformného výkladu relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je pritom obmedzená aj všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem; citujúc rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Adeneler (C-212/04): „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva.“ Žalovaný uzavrel, že nakoľko vnútroštátne právo jednoznačne stanovuje pravidlá pre uplatňovanie nárokov na úhradu úrokov z omeškania podľa ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. vo vzťahu k poisťovateľom, eurokonformný výklad nemôže smerovať contra legem týmto ustanoveniam. Zopakoval, že si riadne splnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. na základe čoho žalobcovi nevznikol nárok na úhradu úrokov z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. Žalovaný zotrval aj na námietkach vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie ohľadom priznania náhrady trov konania žalobcovi v rozsahu 100%; zdôrazňujúc, že spoluvina žalobcu na vzniku škody na jeho zdraví bola od začiatku zrejmá, a preto tu neexistuje dôvod na priznanie nároku na náhradu trov konania v prospech žalobcu.

35. Žalobca v odvolacej replike dal do pozornosti závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2451/2007, zo dňa 30.9.2009, na ktoré poukazoval žalovaný v súvislosti s porušením prevenčnej povinnosti spolujazdca; a zdôraznil, že tieto závery, že vedomé podstúpenie jazdy vozidlom, ktoré viedla osoba, o ktorej poškodený vedel, že jej vodičské schopnosti sú ovplyvnené pozitívnym alkoholom, podstatne prispieva k vzniku škodlivého následku, a preto je podiel poškodeného na vzniku škody vyšší ako 20 % a limitne sa môže blížiť až k jednej polovici; však nemožno vykladať spôsobom, že vždy pôjde o podiel vo výške 50 %, nakoľko ide o stanovenie hornej, maximálnej hranice, ktorú treba vždy posudzovať prísne individuálne. S rozsahom určenej miery spoluzavinenia vo výške 50 % nesúhlasil žalobca z dôvodov, že z výpovede účastníkov dopravnej nehody jednoznačne vyplýva, že vodič napriek viacerým upozorneniam a výzvam zo strany spolujazdcov neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla, stavu a povahe vozovky; a žalobca si uvedomoval nebezpečenstvo hroziace riskantnou jazdou vodiča, preto sa po opakovaných neúspešných výzvach adresovaných vodičovi, ktorý mu nedal žiadnu možnosť, aby mohol z vozidla vystúpiť, v záujme ochrany svojho života a zdravia rozhodol premiestniť na zadné sedadlá, nakoľko mal za to, že nebezpečenstvo úrazu alebo smrti je na prednom sedadle pri spôsobe jazdy vodiča niekoľkonásobne vyššie. Domnieval sa, že uvedené jednoznačne svedčí o tom, že vyvinul v danom momente maximálnu možnú snahu zabrániť poškodeniu svojho zdravia, preto vyvodenie 50 % miery spoluzavinenia je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu neadekvátne a neprímerane prísne, a v zmysle praxe slovenských súdov nedôvodné. Vyjadril presvedčenie, že záver o rovnakej miere jeho spoluviny a vodiča - vinníka nehody, ktorý nerešpektoval výzvy spolujazdcov a svojou riskantnou, nebezpečnou jazdou ohrozil ich život a zdravie, je argumentačne neutržateľný a zo strany žalovaného účelový.

36. K argumentácii žalovaného uvedenej v jeho odvolacej replike žalobca oponoval, že závery znaleckej organizácie forensic.sk boli prekonané kontrolným znaleckým dokazovaním; a postup znaleckej organizácie forensic.sk pri zvýšení bodového ohodnotenia SSU negujú postupy zvolené vo všetkých troch ostatných znaleckých posudkoch, ktoré boli vypracované. Citujúc publikáciu Křístek,

L. Znalectví, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013, s. 241-242, uviedol, že sudca musí vo všetkých typoch konania hodnotiť znalecký posudok i po obsahovej stránke, pretože v ČR platí zásada voľného hodnotenia dôkazov; t. j. musí hodnotiť obsahovú správnosť posudku, ktorá zahŕňa aj nasledujúce časti: či znalec použil a zdôvodnil správnu metódu, či znalec použil danou metódu správne. Bol názoru, že nakoľko súd prvej inštancie postup znaleckej organizácie forensic.sk vyhodnotil ako postup v rozpore s § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z., nemožno (aj s ohľadom na závery ďalších znaleckých posudkov) súhlasiť s tvrdením žalovaného o relevantnom spochybnení záverov znalca F. D. T., X.. obsiahnutých v znaleckom posudku č. 15/2015. Dodal, že absencia posúdenia položky č. 255 (vinou žalovaného, keďže otázky pre kontrolné znalecké dokazovanie formuloval on) v predmete kontrolného dokazovania realizovaného znaleckou organizáciou LEGE ARTIS neodôvodňuje pochybnosti o záveroch vyplávajúcich zo znaleckého posudku F. D. T., X..

37. Žalobca na podporu svojho návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. c) C. s. p. obsiahnutom v jeho vyjadrení zo dňa 22.5.2020 skonštatoval, že existuje potreba zodpovedania prejudiciálnych otázok; nakoľko charakter únieového práva, predovšetkým doktrína priority, prednosti únieového práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. V tejto súvislosti dôvodil aj odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016, zo dňa 11.10.2016, uverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 50/2016, v ktorom ústavný súd konštatoval povinnosť vnútroštátnych súdov používať eurokonformnú interpretáciu zákonov, pričom táto povinnosť je inkorporovaná aj v základnom práve osôb na súdnu ochranu. Považoval za potrebné opätovne zdôrazniť, že nie je možné pripustiť taký výklad, ktorým by sa dospelo k záveru, že zákon č. 381/2001 Z. z. vylučuje priznanie úrokov z omeškania poškodeným za oneskorené plnenie poisťovňami.

38. K priznaniu náhrady trov konania žalobca zopakoval, že stanovenie 50 % miery spoluviny zo strany žalovaného od začiatku považuje za neprimerane vysoké, ktoré nemožno objektívne vyvodiť zo skutkových okolností daného prípadu; z judikatúry, na ktorú sa odvolával žalovaný taktiež nevyplýva stanovenie 50 % miery spoluviny poškodeného na každý prípad, keď poškodený podstúpil jazdu vozidlom, ktoré viedla osoba ovplyvnená pozitívnym alkoholom; a preto, hoci bol zastúpený advokátskou kanceláriou, nemal informácie o odôvodnenosti rozsahu stanovenia 50 % spoluviny zo strany žalovaného.

39. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolania žalobcu a žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.9.2022 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

40. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu a žalovaného v odvolaniach, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k čiastočnému vyhovneniu žalobe o náhradu škody na zdraví. Súd prvej inštancie v preskúmanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovaného prednesených na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o čiastočnej dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku voči žalovanému, ktorého sa domáhal titulom povinnosti žalovaného nahradiť poškodenému nárok na náhradu škody na zdraví za poisteného z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

41. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie zo široka vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby.

42. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku precízne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

43. Na margo námietky žalovaného, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože v súvislosti s otázkou hodnotenia položky č. 255 - Vážne duševné poruchy prihladol na závery znalca F. D. T., X.. v znaleckom posudku č. 15/2015, napriek tomu, že v konaní predložil znalecký posudok organizácie forensic.sk č. 5/2016, ktorým účinne spochybnil dôkaz žalobcu, že položka č. 255 má mať ohodnotenie 1.3000 bodov, ale iba 1.200 bodov, čo možno podradiť pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. odvolací súd pripomína, že riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania.

44. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 až § 211 C. s. p. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 C. s. p.

45. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorý vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (Čl. 46 Ústavy SR). To znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch, z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie je vecou jeho vnútorného presvedčenia, jeho logického myšlienkového postupu. Právna úprava neurčuje, ako má súd hodnotiť dôkazy z hľadiska pravdivosti. Prisudzovanie hodnoty pravdivosti konkrétnemu dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane, z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva, až potom môže súd pristúpiť k posudzovaniu, resp. k hodnoteniu všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Pod hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, poprípade hodnota vierohodnosti. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia. Prostredníctvom hodnotenia dôkazov z hľadiska ich pravdivosti súd dochádza k záveru, ktoré skutočnosti, o ktorých dôkazy informujú, možno považovať za pravdivé (dokázané) a ktoré nie. Vyhodnotenie dôkazov z hľadiska pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti informácie podanej prostredníctvom dôkazu vzhľadom na druh dôkazného prostriedku a spôsob, akým sa podľa zákona vykonáva. Pri dôkaze výpovede svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci. Celkové posúdenie z uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností.

46. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok - záver sudcu o tom, ktoré z rozhodujúcich sporných skutočností sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za dokázané. Až súhrn týchto skutočností vytvára zistený skutkový stav. Predmetom odvolacieho prieskumu nie je potom vlastné „hodnotenie“ dôkazov súdu prvej inštancie, pretože nemožno „hodnotiť“ dôkazy „zhodnotené“, okrem tej procesnej situácie, kedy súdom prvej inštancie vykonané hodnotenie dôkazov je v rozpore s pravidlami logického myslenia alebo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Odvolací súd preto iba posudzuje, či v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia hodnotenie (inak pre rozhodnutie zásadne významných) dôkazov je alebo nie je v rozpore s pravidlami logického myslenia, a to vo väzbe na ďalšie dôkazné prostriedky; či informácie zachytené v tom - ktorom dôkaznom prostriedku sú rozdielne a súd prvej inštancie bez ďalšieho privileguje len určitý dôkaz, či určitú množinu dôkazných prostriedkov a ponecháva bez povšimnutia (komplexného či riadne odôvodneného hodnotenia) iný dôkaz, či zostávajúcu množinu dôkazných prostriedkov.

47. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že prejednávaná vec vyžadovala vykonanie dokazovania za účelom poznania skutočností, ku ktorých zisteniu sú nevyhnutné odborné znalosti a skúsenosti; odbornými znalosťami sa rozumejú iné znalosti, než znalosti práva a iné znalosti a skúsenosti, než ktoré sudcovi dáva všeobecná skúsenosť. Hoci aj takýto znalecký dôkaz podlieha sudcovskému hodnoteniu podľa § 191 C. s. p., tak oproti iným dôkazom je tu však pri hodnotení podstatný rozdiel, pretože pri hodnotení všetkých ostatných dôkazov, okrem znaleckého, môže súd hodnotiť ich obsah preto, že ich obsah je pre súd daný jeho všeobecnou skúsenosťou a znalosťou logického myslenia. Pri znaleckom dôkaze hodnotí súd vierohodnosť osoby znalca a logickosť správ, ktoré súdu podáva. Pri iných dôkazných prostriedkoch hodnotí súd tieto priamo, bezprostredne, ale zo znaleckého posudku súd hodnotí dôkaz len napriamo tým, že skúma, či odôvodnenie posudku je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami a či jeho odôvodnenie je logické a či znalec prihliada na všetko, čo mu bolo na posúdenie predostrené. Nemôže teda hodnotiť obsah znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska oboru, pre ktorý bol znalec ustanovený, pretože pre takéto hodnotenie mu chýbajú potrebné a náležité preukázané odborné znalosti.

48. Žiadne takéto pochybenie odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, resp. z obsahu spisu nezaznamenal. Naopak z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie v súvislosti s hodnotením odborného posúdenia bodového ohodnotenia položky č. 255 primárne poukázal na ustanovenie § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z., podľa ktorého, ak vznikli následky v orgáne alebo končatine, ktorých funkcia sa porušila predchádzajúcimi vrodenými alebo získanými zmenami zdravotného stavu, hodnotia sa len následky, ktoré vznikli v súvislosti s posudzovaným poškodením na zdraví, alebo ktoré viedli k podstatnému zhoršeniu predchádzajúcich zmien zdravotného stavu. Súd prvej inštancie mal z lekárskych správ, na ktoré poukazovala znalecká organizácia G.sk (dôkaz predložený žalovaným) za nepochybné, že žalobca mal pred nehodou psychické problémy v dôsledku rozvodu jeho rodičov, avšak z tých istých lekárskych správ vyplýva, že psychiatricky bol kvôli tomu vyšetrovaný (liečený) v roku 2012, teda približne rok pred dopravnou nehodou. Súd prvej inštancie posúdiac lekárske správy z psychiatrických vyšetrení vyvodil, že žalobcom uvádzané problémy nenaznačujú akýkoľvek spojitost s jeho predchádzajúcimi problémami, pričom zdôraznil, že prihliadol aj na to, že F. D. T., X., ktorý je známou kapacitou v odbore psychiatria a sexuológia a aj žalobcu osobne, na rozdiel od znaleckej organizácie forensic.sk, vyšetril, a preto dospel k záveru o dôvodnosti ohodnotenia položky č. 255 v rozsahu 1.300 bodov. Civilný sporový poriadok neupravuje predpoklady pre nariadenie vypracovania kontrolného (revízneho) znaleckého posudku a teda ponecháva ich na úvahe súdu; jeho vypracovanie bude prichádzať do úvahy najmä tam, kde súd bude mať pochybnosti o správnosti už vypracovaného znaleckého posudku. Tieto pochybnosti môžu byť určite vyvolané aj predložením listinného dôkazu - posudku znalca, vypracovaného mimo konania, avšak vždy bude záležať na konkrétnej situácii a na úvahe súdu, či bude mať pochybnosti za odstránené; v posudzovanej veci súd prvej inštancie zrozumiteľne a vecne zdôvodnil prečo považoval závery znalca F. D. T., X. za relevantné pre rozhodnutie sporných skutkových otázok, t. j. vyporiadal sa v napadnutom rozhodnutí s tým, či odôvodnenie hodnotiacich záverov znaleckej organizácie G.sk je v nadväznosti na odborné zistenia iných znalcov (odborníkov) logické, komplexné a súčasne či znalecká organizácia prihliadla na všetko, čo jej malo byť na posúdenie predostrené.

49. V nadväznosti na ďalšiu odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia úrokov z omeškania; odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie

poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 212/2017, že pre zákon č. 381/2001 Z. z. ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol Občiansky zákonník aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon č. 381/2001 Z. z. výslovne jeho aplikáciu nespochybnuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon č. 381/2001 Z. z. určuje rozsah práv a povinností odlišne od Občianskeho zákonníka, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod neaplikovať Občiansky zákonník. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. a je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. Z právnej úpravy možno vyvodíť, že umožňuje úročenie poisťného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nesplní svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti, a tiež keď poškodenému zašle oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť poisťné plnenie, t. j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti. Jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Poskytnutie dôkladného vysvetlenia poškodeným osobám v ustanovenej lehote chráni rovnako aj poisťovateľa pred uložením sankcie - úroku z omeškania. Odvolací súd sa preto stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že oznámenie o poisťnom plnení zo dňa 27.5.2015 nemožno považovať za adekvátne (dôkladné vysvetlenie) a súladné s ustanovením § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. z dôvodu, že uvedené oznámenie je nezrozumiteľné, pretože oznamuje žalobcovi ukončenie šetrenia poisťnej udalosti ku dňu 25.5.2015 (prvý odsek), avšak bez vymedzenia rozsahu ukončenia šetrenia a súčasne oznamuje žalobcovi potrebu doplnenia podkladov na ďalšie šetrenie, napriek tomu, že žalobca si nárok uplatnil podaním, ku ktorému pripojil dva znalecké posudky, (nešpecifikované) lekárske správy a iné listiny; v oznámení žalovaného zo dňa 27.5.2015 absentuje špecifikácia, ktoré konkrétne uplatnené položky alebo nároky žalobcu nepovažuje žalovaný za preukázané a potrebuje ich ďalej prešetrovať s tým, že v tomto oznámení žalovaný netvrdí, že považuje za nepreukázané všetky uplatnené položky.

50. Ak ide o námietku žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie neprimerane prísne právne posúdil krátenie náhrady škody na zdraví v rozsahu 50 % titulom spoluviny žalobcu, pretože podľa praxe slovenských súdov je stanovenie rozsahu spoluzavinenia poškodeného za nasadenie do vozidla s vodičom pod vplyvom alkoholu podstatne nižšie; odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že hoci pomer akým poškodený znáša spôsobenú škodu podľa

§ 441 Občianskeho zákonníka súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie miery spoluzodpovednosti má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu a na základe neho založiť svoje rozhodnutie na celkom konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách a dôkazoch, ktoré by objasnili, akým spôsobom sa okolnosti spočívajúce v konaní poškodeného (žalobcu) podieľali na vzniku škody.

51. Záver súdu prvej inštancie o 50 % spoluúčasti žalobcu na vzniku škody založený na vedomosti žalobcu, že nasadá do motorového vozidla k vodičovi, o ktorom vedel, že požíval alkoholické nápoje; zodpovedá kritériám preskúmateľnosti a zásade spravodlivosti, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ žalobca ako poškodený vedome podstúpil jazdu vozidlom, ktoré viedla osoba, o ktorej nesporne vedel, že jej schopnosti viesť motorové vozidlo sú značne ovplyvnené požitím alkoholu, podstatnou mierou prispel k vzniku škodlivému následku. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ktoré v tomto rozsahu neboli v odvolaní žalobcu spochybnené, a ktorými je odvolací súd viazaný, plne podporujú na jednej strane síce prísne zohľadnenie spoluúčasti žalobcu na vzniku škody na jeho zdraví, ale v spravodlivej miere prihliadajú na absolútnu rezignáciu žalobcu na prevenčnú povinnosť, na ktorej nič nemení ani tvrdenie žalobcu, že spolu s ďalšími spolujazdcami opakovane vyzýval vodiča, aby prestal jazdiť bezohľadne a zastavil vozidlo, aby mohli vystúpiť. Z pohľadu následkov je totiž vskutku irelevantné apelovať na zodpovednosť podnapitého vodiča, ak sa do situácie objektívne ohrozujúcej život a zdravie uvedie poškodený vedomým konaním.

52. Vo vzťahu rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave zo dňa 23.7.2018, sp. zn. 23Co/266/2017, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje a v ktorom krajský súd ustálil spoluzodpovednosť poškodeného v rozsahu

25 %, odvolací súd poznamenáva, že toto rozhodnutie v obdobnom spore, nepredstavuje v súlade s Čl. 2 ods. 2 Základných princípov

C. s. p. ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pod ktorú možno zahrnúť rozhodnutia zverejnené v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ako aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. A pokiaľ žalobca poukazuje na správu Najvyššieho súdu SSR o rozhodovaní súdov zverejnenú pod R 3/1984 (Cpj 10/83), v ktorej sa cituje, že „Vo veci sp. zn. 10 C 243/82 Okresného súdu v Lučenci bola spoluvina poškodeného ustálená 10 % a tú videl súd v tom, že poškodený ako spolujazdec nastúpil do motorového vozidla, ktoré viedla osoba pod vplyvom alkoholu, o čom poškodený vedel.“; je zrejmé, že bez poznania bližších skutkových okolností tam posudzovanej veci z nej nemožno vyvodíť všeobecné aplikačné pravidlo s tým, že sa javí v aktuálnych spoločenských pomeroch už celkom neprimeraným právnym posúdením, keďže odvolací súd považuje 10 % spoluvinu poškodeného na škodu na zdraví, ktorá mu bola spôsobená ako spolujazdcom, keď nasadol vo motorového vozidla s vedomým, že ho vedie podnapitý vodič, za absolútne neprimeranú; a ktoré závery sú zjavne prekonané aj s ohľadom na žalobcom citované rozhodnutie Krajského súdu v Trnave.

53. Pochybenia sa súd prvej inštancie napokon nedopustil ani pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania; odvolací súd v súlade s doktrínálnymi stanoviskami ako aj ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, zastáva názor, že v prípade tzv. nevyčísliteľných sporov, pri ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu je nevyhnutné posudzovať základ uplatneného nároku a nie výšku sumy, ktorú strana žiadala priznať. Z ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka žiadny objektívny kľúč pre určenie miery spoluzavinenia poškodeného. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 C. s. p., ktoré (ako vyplýva aj zo samotnej dôvodovej správy) je nutné vykladať extenzívne, t. j. zásada úspechu v spore je síce esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, avšak podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške; ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu (predtým výslovne ustanovené v § 142 ods. 3 O. s. p. účinného do 30.6.2016). V týchto prípadoch totižto nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, resp. bol úspešný čo do základu nároku; nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu.

54. A keďže žalobca a žalovaný vo svojich odvolaniach neuviedli žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v ich odvolaniach nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobcu a žalovaného preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

55. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 2 C. s. p. tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ani jedna strana nemala v odvolacom konaní úspech.

56. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).